

РЕШЕНИЕ

№ 205

гр. ****, 12.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – **, II НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в закрито заседание на дванадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ****

като разгледа докладваното от **** Административно наказателно дело № 20221420200184 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.59-63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ****. с ЕГН: **** от гр.**** против Наказателно постановление №22-0967-000091/01.02.2022 г. на Началник група към ОДМВР ****, сектор „Пътна полиция“ ****, с което на жалбоподателя за извършено нарушение на чл.638, ал.3 от Кодекса за застраховането /КЗ/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400.00 лв.

В жалбата се правят оплаквания за незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление. Поддържа се, че е допуснато съществено процесуално нарушение и фактическата обстановка, при което е издадено наказателното постановление не отговаря на истината.

Ответната страна по жалбата не взема становище по жалбата и не изпраща представител в съдебно заседание.

След като взе предвид доводите и възраженията на страните и извърши анализ и преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена при условията на чл.59 от ЗАНН. Разгледана по същество е основателна, при следните съображения:

На 18.01.2022 г. около 16:45 часа в гр.**** на кръстовището между ул.“Цвятко Бобошевски“ и ул.“Димитраки Хаджитошин“, полицейските служители П.Г. и С.Н. били изпратени на място по повод настъпило ПТП с материални щети. При

извършване на проверка на документите и проверка в работната станция за отделен достъп установили, че управляваният от жалбоподателя Д. товарен автомобил **** с рег.№****, собственост на **** от гр.Лондон, няма задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите.

За извършеното нарушение било съставен АУАН№549459/18.01.2022 г.

Въз основа на съставения акт било издадено обжалваното НП, с което на жалбоподателя за извършено нарушение на чл.638, ал.3 от Кодекса за застраховането е наложена глоба в размер на 400.00 лв.

В с.з. адв. Г.З. представя като доказателство копие от застрахователна полица по отношение на МПС **** с рег.№****, собственост на **** от гр.Лондон, от която е видно, че автомобилът има сключена застраховка Гражданска отговорност във Великобритания, със срок на действие от 25.03.2021г. до 25.03.2022г.

От процесуална страна са спазени процедурните срокове – наказващият орган се е произнесъл в рамките на едномесечния срок след връчване на акта. АУАН и НП са издадени при спазване на формалните изисквания съответно на чл.42 и чл.57 от ЗАНН.

По същество обаче, е налице неправилно приложение на материалния закон. Хипотезата на чл.638, ал.3, от КЗ, предвижда санкция за лице което управлява МПС, за което не е сключена задължителна застраховка "гражданска отговорност".

За да се реализира нарушението е необходимо да се установи изпълнителното деяние - управление на МПС и отрицателната предпоставка – липсата на задължителна застраховка гражданска отговорност.

Съгласно разпоредбата на чл. 483, ал. 1 от КЗ, договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е длъжно да сключи всяко лице, което: т. 1. притежава моторно превозно средство, което е регистрирано на територията на Република България и не е спряно от движение; т. 2. управлява моторно превозно средство от трета държава при влизане на територията на Република България, когато няма валидна за територията на Република България застраховка.

В пар. 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на КЗ е дадена легална дефиниция на понятието "трета държава" и това е държава, която не е държава – членка по смисъла на т. 6 от същите разпоредби, а съгл. т. 6 от ДР на КЗ, "държава – членка" е държава – член на Европейския съюз или друга държава страна по споразумението за Европейското икономическо пространство.

Представените доказателства сочат, че процесният автомобил **** с рег. №OU06PYA е бил регистриран във Великобритания и има сключена валидна застраховка Гражданска отговорност. Имайки предвид съдържанието на посочените по-горе понятия, съдът счита, че Великобритания, като държава – страна по споразумението за Европейското икономическо пространство не може да се разглежда

като трета държава. При това положение не може да се сподели тезата на административнонаказващият орган, че жалбоподателят е управлявал МПС, което няма задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите. Това произтича от разпоредбата на чл. 483, ал. 4, т. 1 от КЗ, според която не се сключва договор за гранична застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите за МПС от друга „държава – членка“, която е държава – член на Европейския съюз или друга държава страна по споразумението за Европейското икономическо пространство.

Нещо повече в чл. 484 КЗ е прогласена изрична забрана за дублиране на застрахователни покрития. От всичко гореизложено следва, че управлението на автомобил без сключена българска застраховка гражданска отговорност на автомобилистите не е съставомерно по чл. 638, ал.3 КЗ, ако автомобилът е с регистрация в „държава- членка“ каквато е „ държава – член на Европейския съюз или друга държава страна по споразумението за Европейското икономическо пространство” и вече има такава, сключена в съответната държава.

В процесния случай автомобилът е с регистрация във Великобритания която е държава страна по споразумението за Европейското икономическо пространство. Застрахователната полица за гражданска отговорност на автомобилистите, издадена във Великобритания е с покритие на територията на целия Европейски съюз и в този смисъл за този автомобил не следва съгласно изричния текст на чл. 483 КЗ да се сключва българска застраховка за гражданска отговорност на автомобилистите.

Тоест, задължение за сключване на българска застраховка гражданска отговорност на автомобилистите възниква по отношение на МПС с българска регистрация и с регистрация на държава, която не е членка на ЕС или ЕИП. Логиката на подобно законодателно разрешение се потвърждава от параграфи 8, 24 и 25 от Преамбюла на Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 г. относно застраховката "Гражданска отговорност" при използването на моторни превозни средства и за контрол върху задължението за сключване на такава застраховка, в които е прогласен стремежът на държавите членки ЕС или ЕИП да създадат режим на задължителната застраховка гражданска отговорност на автомобилистите, която въз основа на единна застрахователна премия да бъде с покритие на цялата територия на общността. Тоест, доколкото полицата издадена във всяка една държава членка ЕС или ЕИП покрива застрахователните рискове настъпили на територията на България, то би се явило безпредметно за автомобили, регистрирани в други държавни членки да се сключва и българска застраховка гражданска отговорност, доколкото би се стигнало до дублиране на застрахователното покритие. Нещо повече в чл. 484 КЗ е прогласена изрична забрана за дублиране на застрахователни покрития. От всичко гореизложено следва, че управлението на автомобил без сключена българска застраховка гражданска отговорност на

автомобилистите не е съставомерно по чл. 638, ал.3 КЗ, ако автомобилът е с регистрация в „държава-членка“, която е държава – член на Европейския съюз или друга държава страна по споразумението за Европейското икономическо пространство.

В Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 г. относно застраховката "Гражданска отговорност" при използването на моторни превозни средства и за контрол върху задължението за сключване на такава застраховка, изрично е уреден и въпросът за контрола върху изпълнението на задължението на водачите, да сключват задължителна застраховка за гражданска отговорност на автомобилистите. Възприети са т.нар принципи на компетентност на националния орган и принципът на взаимно доверие между „държавите – членки“, които включват и страните по Европейското икономическо пространство, каквато е Великобритания. Компетентни да следят дали за дадено МПС има сключена задължителна застраховка за гражданска отговорност са националните органи на държавата, в която е регистрирано МПС, а съгласно принципа на взаимно доверие контролните органи от останалите държави членки не са оправомощени да извършват своя собствена проверка, а следва да се доверят на органите в държавата по регистрация на МПС. Тези принципи намират категоричен израз в Параграф 6 от Преамбюла и чл. 4 от Директивата, в които изрично е постановена забрана контролните органи от държавите членки /държава – член на Европейския съюз или друга държава страна по споразумението за Европейското икономическо пространство/ да извършват проверки на застраховките "Гражданска отговорност" по отношение на превозни средства, които обичайно се намират на територията на друга държава-членка (получили са регистрация в тази държава членка съгласно т.4 от чл. 1 от Директивата) или които обичайно се намират на територията на трета държава и които влизат на тази територия от друга държава-членка. Забраната за извършване на проверки от държави членки, различни от тези по регистрация на МПС е скрепено и с правилото на параграф 46 от преамбюла, който обявява, че името и адреса на собственика или обичайния водач на превозното средство и номера на застрахователната полица или регистрационния номер на превозното средство, представлява лични данни по смисъла на Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 г. за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни.

В Директива 2009/103/ЕО изрично са уредени и последиците, когато въпреки принципа на доверие, дадено МПС, непокрито със застраховка извършили ПТП, а именно предвижда се във всяка държава член на ЕС и или на ЕС да се създаде орган, който да изплаща обезщетения за вреди причинени от незастраховани МПС- чл. 10 от Директивата.

Тези постановки изцяло са имплементирани в българския КЗ, като в цитираната вече разпоредба на чл. 486, ал.2 КЗ е въведена не само забраната на систематични проверки по отношение на МПС с регистрация в друга държава членка /член на Европейския съюз или друга държава страна по споразумението за Европейското икономическо пространство/, но и презумпцията за покритие на гражданската отговорност на виновния водач. Съгласно основния принцип на административното право, че държавната администрация има само тези правомощия които изрично са и възложени със съответния нормативен или поднормативен акт, следва да се приеме, че органите на МВР въобще нямат компетенции да осъществяват контрол за наличие на задължителна застраховка гражданска отговорност на автомобилистите, по отношение на автомобили регистрирани в държава членка, която е която е държава – член на Европейския съюз или друга държава страна по споразумението за Европейското икономическо пространство.

От гореизложеното следва, че АУАН и НП са издадени от орган който не е бил компетентен да констатира наличието, респективно отсъствие на задължителна застраховка гражданска отговорност на автомобилистите и да наложи санкция при евентуално установено нарушение.

Считано от 01.01.2016 г. (когато влиза в сила настоящия КЗ), законодателят е редуцирал задължението за сключване на гранична застраховка "Гражданска отговорност" само до лицата, управляващи МПС от трета държава /държава, която не е член на Европейския съюз или друга държава страна по споразумението за Европейското икономическо пространство/ при влизане на територията на Република България. Нормата на чл. 483, ал. 4, т. 1 от КЗ, позволява да не се сключва договор за гранична застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите за МПС от друга държава членка. Както стана вече дума – МПС е било с валидна регистрация от държава-членка (Великобритания) – факт отразен и в АУАН и в НП, поради което и за същото, не е било налице задължение за сключване на договор за гранична застраховка "Гражданска отговорност", която да е валидна за територията на Република България до напускането ѝ. Поради това извършеното от жалбоподателя е изначално несъставомерно. В този смисъл е практиката на съдилищата от цялата страна - Решение № 263 от 25.05.2018 г. на РС - Пазарджик по а. н. д. № 246/2018 г.; Решение № 520 от 28.12.2017 г. на АдмС - Добрич по к. а. н. д. № 597/2017 г. Решение № 705 от 13.12.2016 г. на АдмС - Пазарджик по к. а. н. д. № 819/2016 г. и много други.

Действително, по административнонаказателната преписка е приложена застрахователна полица, от която се установява, че има сключена задължителната застраховка "Гражданска отговорност" за лекия автомобил с действие за 1 година, считано от 25.05.2021 г. до 25.03.2022 г. Това обстоятелство само по себе си не променя извода, че жалбоподателят не попада в изчерпателно изброения в чл. 483 от

КЗ кръг от лица, имащи задължение за сключване на такъв вид задължителна застраховка.

Налице е неправилно приложение на материалния закон при издаване на процесното НП, поради което се явява незаконосъобразно и следва да се отмени.

В приложеното по делото адвокатско пълномощно е посочено, че е предоставена безплатна правна помощ. Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл.38 е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно чл.38 ал.2 от ЗА адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение в размер, определен от съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл.38 от ЗА. Посочените предпоставки в случая са налице, поради което следва да бъде заплатено от ответника в полза на адвоката адвокатското възнаграждение в размер на 300.00лева, определено по реда на чл.18 от Наредба №1/09.07.2014г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което възнаграждение дори е под минимално предвиденото в чл.18, ал.3 от цитираната Наредба.

Така мотивиран, на основание чл.63, ал.1, предл.3 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №22-0967-000091/01.02.2022 г. на Началник група към ОДМВР ****, сектор „Пътна полиция“ ****, с което на ****. с ЕГН: **** за извършено нарушение на чл.638, ал.3 от Кодекса за застраховането е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400.00 лв.

ОСЪЖДА ОДМВР **** да заплати на адвокат Г.П. З. от АК ****, с адрес гр.****, ул.“Мито Цветков“, №2, ет.4, офис 14 сумата от 300.00лв., представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Административен съд-гр.****, в 14 дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – **:** _____